

DOCUMENTE PRIVIND ACTIVITATEA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ A PROFESORULUI ILIE CONSTANTINESCU, COLABORATOR AL REVISTEI „ARHIVELE OLTENIEI”

DANA-IULIA PREDA*

Abstract: Born in a humble family of peasants from Dioști village, County Romanați (today Dolj County), Ilie Constantinescu, Romanian language and history professor at Ioniță Asan High School from Caracal between 1906 and 1938 – was one of the biggest collectors of ethnographical and archaeological material, historical documents and coins of our country. He also activated in scientific field, being contributor of *Arhivele Olteniei* at the beginnings of this publication, during the years 1923–1924, with papers about the history of his birthplace – Dioști – and about the cultural movement in Caracal in 1923.

In this paper, we will present several documents from years 1908–1933, stored in the documentary collection of Ioniță Asan High School from the Olt National Archives, which reflect the constant interest of professor Ilie Constantinescu in gathering up important archeological and historical materials: old church icons and clothes, coins from the Roman period, a Roman sarcophagus.

Also, we present documents concerning the foundation and the activity of the cultural and scientific society of Ioniță Asan High School students called *Olteanul Voinic*, a society founded in 1913, due to professor Ilie Constantinescu's efforts.

Key words: Arhivele Olteniei, Ilie Constantinescu, coins, archeology, society.

Născut într-o familie modestă de săteni din comuna Dioști, județul Romanați (azi, județul Dolj), Ilie Constantinescu, profesor de limba română și istorie la Liceul „Ioniță Asan” din Caracal, în perioada 1906–1938, a fost unul dintre cei mai mari colecționari de material etnografic, arheologie, documente istorice și monede din țara noastră.

A activat și în domeniul științific, fiind colaborator al revistei „Arhivele Olteniei” la începuturile acestei publicații, în anii 1923–1924, scriind articole despre istoria comunei natale Dioști și despre mișcarea culturală din Caracal în anul 1923.

* Consilier superior, Serviciul Județean Olt al Arhivelor Naționale.

În această lucrare vom prezenta câteva documente aflate în fondul Liceului „Ioniță Asan” nr. 1, Caracal din cadrul Serviciului Județean Olt al Arhivelor Naționale, din perioada anilor 1908–1933, documente ce reflectă preocuparea continuă a profesorului de-a aduna materiale cu valoare arheologică și istorică: icoane și haine bisericesti vechi, monede din perioada romană, un capac de sarcofag roman din piatră.

De asemenea, în lucrare sunt prezentate documente privind înființarea și activitatea societății cultural-științifice a elevilor Gimnaziului „Ioniță Asan” din Caracal, „Olteanul Voinic”, societate înființată în anul 1913, prin strădaniile sale.

Ilie Constantinescu s-a născut în anul 1874 (conform autobiografiei sale întocmită la 22 noiembrie 1951¹, pe când cerea un post de muzeograf la Muzeul din Caracal), tatăl său fiind sătean modest din comuna Dioști – județul Romanați, cu 3 clase primare, iar mama, fără știință de carte.

Studiile primare le urmează în localitatea natală (1882–1886) și în Caracal (1886–1888), iar în perioada 1888-1895 urmează Liceul „Carol I” din Craiova.² În perioada 1895–1899 frecventează cursurile Facultății de Litere, Secția Istorică, a Universității din București, urmând, în paralel cu Universitatea, și Școala Normală Superioară din București. În anul 1899, obține licența în Istorie „cum laude”, București.

În perioada 1899–1906, Ilie Constantinescu activează ca profesor la școli secundare din județul Romanați, apoi la gimnaziu – liceul Buzești, Școala Normală de Învățători. Începând cu anul 1906 și până la pensionare, în anul 1938, va fi profesor de limba română și istorie la Gimnaziul „Ioniță Asan” din Caracal. În perioada 1907–1911, ocupă și funcția de director al gimnaziului.

A desfășurat o intensă activitate didactică și culturală școlară și extrașcolară, prin „conferințe, cuvântări diverse, articole în reviste, excursii școlare, societăți de lectură cu discuții critice, la Craiova și Caracal”³. A fost președinte al Asociației Profesorilor secundari din Caracal și președinte al Federației Corpului didactic din Romanați „mai tot timpul cât acestea au existat”⁴.

În momentul întocmirii autobiografiei în anul 1951, profesorul Ilie Constantinescu vorbește despre preocuparea sa de-a aduna obiecte de muzeu, antichități și materiale etnografice care a început încă din perioada când era elev de liceu, prin strângerea obiectelor din casă, de la rude și din sat, cu scopul realizării unui istoric al satului său natal. Apoi vorbește despre utilizarea acestor colecții de către specialiști în scopuri științifice, în special de către profesorul universitar D. Tudor, în lucrarea „Oltenia Romană”, „premiată de Academie și în diferite broșuri și reviste, în țară și în străinătate”⁵.

Profesorul Ilie Constantinescu a fost un asiduu culegător de folclor, colaborând cu 61 de texte populare la Colecția *Materialuri folcloristice*, coordonată

¹ S.J.A.N. Olt, *fond Sfatul Popular al Raionului Caracal – Secția Cadre*, dos. 1/1951, p. 627.

² Prof. Cornel Manolescu, *Conducătorii orașului Caracal: de la județi, până la primarii de azi*, Caracal, Editura Hoffman, 2016, p. 123.

³ S.J.A.N. Olt, *fond Sfatul Popular al Raionului Caracal – Secția Cadre*, dos. 1/1951, p. 627 verso.

⁴ *Ibidem*.

⁵ *Ibidem*, p. 628.

de Gr. Tocilescu. La îndemnul lui Ovid Densușianu, a colecționat o cantitate enormă de material etnografic, arheologic, documente istorice și monede. De asemenea, profesorul Ilie Constantinescu a adunat plăci fotografice de la atelierele foto din Caracal, prin grija sa ajungând în depozitele serviciului nostru un număr de peste 18.000 de plăci fotografice pe sticlă din perioada 1908–1934, de la atelierele fotografice „J. Torok” București – Sucursala Caracal, atelierul Foto-Arte „Chaland” Caracal, atelierul „Foto-Glob” Caracal, atelierul „Foto-Royal” Caracal. Aceste fotografii reprezintă mărturii grăitoare ale societății românești din prima jumătate a secolului al XX-lea, contribuind la îmbogățirea patrimoniului cultural național.

În anul 1907, Ilie Constantinescu pune bazele Muzeului din Caracal în sălile gimnaziului al cărui director era⁶.

Astfel, în cadrul fondului Liceului „Ioniță Asan” din Caracal, regăsim în anul 1908 un document semnat de profesorul Ilie Constantinescu în calitate de director al Gimnaziului „Ioniță Asan” din Caracal prin care se adresează preotului paroh al bisericii Sf. Ioan din comuna Redea, județul Romanați, informându-l pe acesta despre faptul că a adunat câteva obiecte vechi bisericești din biserica Sf. Ioan aflată în ruină care au fost așezate „...în anexele Amfiteatrului Gimnaziului, ca un început de muzeu istoric local, unde pot fi văzute de oricine dorește să cunoască trecutul”⁷. Obiectele aduse pentru a fi văzute în muzeul Gimnaziului din Caracal constau, conform precizărilor profesorului Ilie Constantinescu, în „două sfetnice, unul probabil de pe la 1812, altul de pe la 1840, 11 icoane de lemn, din diferite timpuri, cam din 1812 (când e prima fundație a bisericii) și din 1841 (refacerea ei), diferite bucăți de haine bisericești, cam dintre 1812–1870, toate foarte deteriorate”⁸.

Într-un raport din 25 mai 1910 către Ministrul Instrucțiunii Publice, profesorul Ilie Constantinescu își exprimă îngrijorarea față de starea de degradare în care se aflau ruinele romane de la Reșca, precizând următoarele: „Cărămizile romane de «Antină», scoase din ruinele orașului și multe cu inscripții, se exploatează de săteni pe o scară foarte întinsă, fiind vândute în Caracal și în satele vecine. În Reșca sunt chiar case întregi construite numai din aceste cărămizi tari ca piatra și de o mărime cu totul neobișnuită. S-au mai găsit și sarcofage de piatră, fragmente de statui mari (capete de oameni de piatră), coloane de piatră lucrate foarte frumos”⁹.

Din acest raport aflăm despre înființarea de către profesorul Ilie Constantinescu a unui „mic muzeu de antichități” pe lângă Gimnaziul „Ioniță Asan” în care acesta adusesese multe lucruri vechi de la Reșca: „monede, vase de pământ, fragmente de statuete de pământ, metal și piatră, cărămizi, burlane de pământ, pietre cu oarecare inscripții”¹⁰.

În anul 1916, profesorul Ilie Constantinescu se adresa directorului Gimnaziului solicitându-i să intervină pe lângă Prefectura județului Romanați

⁶ Prof. Cornel Manolescu, *op.cit.*, p. 123.

⁷ S.J.A.N. Olt, *fond Liceul Ioniță Asan nr.1 Caracal*, dos. 3/1907, p. 104.

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Idem*, dos. 1/1909, p. 285.

¹⁰ *Ibidem*, f. 286.

pentru ca această instituție să achiziționeze „*un număr însemnat de monede*” din perioada romană care se aflau în posesia unui comerciant din Caracal ce intenționa să le vândă „*unui străin din București*”¹¹. Către finalul petiției, profesorul preciza că scopul acestei achiziții este acela de-a nu înstrăina de județul de proveniență astfel de valori, lipsind astfel „*pentru totdeauna județul de unul din titlurile cele mai de valoare pentru trecutul*”¹² acestuia.

Preocupările profesorului Ilie Constantinescu de a aduna materiale cu valoare istorică în vederea păstrării acestora drept mărturii ale trecutului județului Romanați vădesc înțelegerea profundă a importanței istoriei pentru evoluția cultural-materială a unei comunități, fapt ce se reflectă și în activitatea științifică a acestuia.

În anul 1923, al doilea an de la înființarea revistei Arhivele Olteniei, îl regăsim ca și colaborator al acestei publicații cu un articol ce prezintă „Hotărnicia moșiei Dioști, județul Romanați, făcută la 1755, noiembrie 9”¹³. După ce este prezentată transcrierea documentului, se face o descriere arhivistică și o încadrare istorică a acestuia. Din finalul articolului răzbate solidaritatea autorului cu oamenii comunei natale Dioști: „*dragostea de proprietar de pământ liber se vede și azi la Dioșteni, cari la 1858 au mai cumpărat 3686 ½ de pogoane din moșia Grozăvești..., iar între 1900–1923 alte mai multe sute de pogoane din Grozăvești și Radomir*”¹⁴.

În anul următor, 1924, profesorului Ilie Constantinescu îi va apărea un articol în numărul 12 pe martie–aprilie al revistei Arhivele Olteniei intitulat „Mișcarea culturală din Caracal în 1923”¹⁵. Articolul înfățișează mediul cultural efervescent al Caracalului din acea perioadă: „*Asociația profesorilor secundari, secția Caracal, a ținut în amfiteatrul Liceului, Joia seara, o serie de ședințe compuse din câte o conferință (cu sau fără proiecțiuni) urmată de lecturi sau muzică. Public: elevi din cursul superior al liceului, profesori, diferite persoane din oraș*”¹⁶.

„*Societatea Înfrățirea*”. *Aci, ca în toți anii dela 1918 încoace, iarna, de obicei Sâmbătă seara, ședințe compuse din câte o conferință (24 Noembrie, P.R. Tudoran, „Despre calendar”; Decembrie, Titu Bădescu, avocat, „Criminalitatea”) urmate de producțiuni muzicale ale d-lui D. Christide, d-relor Christide, Dimonie, – lecturi, d-nii Dacian și Mălinescu (magistrați), P.R. Tudoran, institutor*”¹⁷.

Conform articolului profesorului Ilie Constantinescu, în Caracal, la acea vreme, existau două cinematografe, Apollo, particular și un cinematograf al Liceului Ioniță Asan. De asemenea, aveau loc reprezentații la teatru cu trupe din București sau din Craiova. Tot din acest articol aflăm că la 1 decembrie 1923 maestrul George Enescu a dat un concert în Caracal.

¹¹ *Idem*, dos. 7/1915, p. 206.

¹² *Ibidem*.

¹³ *Arhivele Olteniei*, Anul II, nr. 5/ianuarie–februarie 1923, p. 39.

¹⁴ *Ibidem*, p. 44.

¹⁵ *Idem*, Anul III, nr. 12/martie–aprilie 1924, p. 267.

¹⁶ *Ibidem*, p. 268.

¹⁷ *Ibidem*, pp. 269–270.

În articol se vorbește și despre situația învățământului din orașul Caracal din acea perioadă¹⁸ (Anexa 1).

Spre finalul articolului, profesorul Ilie Constantinescu ne oferă o imagine a situației sociale generale a României după Marea Unire: *„Forțele sociale s-au lărgit foarte mult prin chemarea maselor de săteni la o viață nouă și prin aspirațiile lor spre cultură, manifestate puternic prin îngrămădirea copiilor lor la școlile secundare din oraș. Acești săteni însă nu pot aprecia cultura decât vag, prin imitație. Asupra lor Statul nu poate apăsa impozite prea mari pentru a le da culturii, pentru că ei nu înțeleg lucrurile acestea, iar guvernelor le e teamă de pierderea voturilor mulțimii. Intelectualii văd acestea, dar n-au puterea de a reacționa decât tot intelectual, adică prin vorbe.*

Până se va stabili un oarecare echilibru material, până se va aprecia mai bine puterea culturii și munca intelectuală de către Stat și de către concetățenii ieșiți acum (sau mai exact care vor să iasă) din întuneric mai la lumină, trebuie oarecare vreme.

*În timpul războiului credeau mai toți că ne vor trebui 50–60 de ani pentru a ne reface, iar azi aceiași oameni se miră că nu ne-am refăcut material și moral în 5 ani! Însă acum nu mai e vorba de o refacere ca înainte de 1916, ci de o refacere cu schimbări radicale, de o renaștere”*¹⁹.

Din finalul articolului răzbate optimismul și idealismul profesorului Ilie Constantinescu, care atribuie intelectualilor sarcina de-a ridica nivelul cultural al orașului: *„Deci tot pe generația noastră de intelectuali modești cade și greaua sarcină de a munci cu răbdare, până vom aduce alte timpuri ceva mai fericite pentru toată lumea, timpuri care vor veni, desigur, cu sau fără voia noastră. Atunci vom vedea în toate orașele și satele palate și case culturale și o lume mai civilizată și mai bună”*²⁰.

În anul 1932, profesorul Ilie Constantinescu se adresa directorului Liceului Ioniță Asan din Caracal, solicitându-i acestuia achiziționarea de către liceu a unui capac de sarcofag roman de piatră, aflat la un locuitor din comuna Hotărani. În solicitarea sa, Ilie Constantinescu insista asupra achiziționării cât mai grabnice a sarcofagului pentru a nu fi deteriorat de proprietar, afirmând că *„această relicvă antică este de cea mai mare însemnătate pentru istoria română în general și pentru a județului Romanați în special”*²¹.

Un an mai târziu, la 22 ianuarie 1933, profesorul Ilie Constantinescu împreună cu un alt profesor de la Liceul Ioniță Asan din Caracal solicitau Comitetului Școlar al liceului suma de 2000 de lei din fondul prevăzut pentru

¹⁸ *Ibidem*, pp. 267–269.

¹⁹ *Ibidem*, p. 271.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ S.J.A.N. Olt, *fond Liceul Ioniță Asan nr. 1 Caracal*, dos. 2/1932, p. 12.

muzeul liceului pe anul 1933 pentru cumpărarea „mai multor monumente arhitectonice romane dela Reșca, pentru muzeul liceului”²².

Profesorul Ilie Constantinescu va contribui la înființarea Societății „Olteanul Voinic” a elevilor Gimnaziului Ioniță Asan din Caracal. Societatea se înființează în anul 1913, desfășurându-și activitatea prin intermediul a patru secțiuni: „Secțiunea Cercului Literar, Secțiunea Cercului Economic-științific, Secțiunea Cercului Artistic și Secțiunea Cercului Gimnastic”²³. Statutele și Regulamentul societății precizau scopul acesteia și modul de desfășurare a activității²⁴ (Anexa 2).

Conform raportului conducerii Gimnaziului Ioniță Asan Caracal către Ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice din 3 iulie 1914 privind înființarea Societății elevilor „Olteanul Voinic”, Cercul Economic-științific al acestei societăți urma să organizeze excursii cu elevii în scopul colecționării materialelor valoroase din punct de vedere arheologic, cât și a celor ce priveau „fauna, flora, produse industriale și agronomice”²⁵.

În același raport se menționează faptul că: „Deja D-l Ilie Constantinescu, profesorul titular de limba română, din propria sa inițiativă a strâns prin mijlocirea elevilor o mulțime de obiecte de natură etnografică, documente și antichități”²⁶. În continuarea raportului, se solicita trimiterea unor specialiști care să studieze materialele adunate, urmând apoi ca acestea să fie ordonate și expuse pentru ca astfel, fondatorii și membrii Societății „Olteanul Voinic” „să aibă „mângâierea acea sufletească că nu degeaba ele au fost strânse”²⁷.

Toate aceste documente prezentate, identificate în cadrul fondului Liceului „Ioniță Asan” nr. 1 din Caracal ilustrează preocuparea permanentă a profesorului Ilie Constantinescu de-a aduna materiale arheologice, etnografice, documente, fotografii privind istoria județului Romanați, contribuind astfel la îmbogățirea patrimoniului cultural național. Cu atât mai mult, prin articolele sale publicate la începuturile revistei Arhivele Olteniei, chiar dacă puține la număr, profesorul Ilie Constantinescu oferă informații valoroase atât pentru istoria locală cât și pentru cea națională, prin articolul său „Mișcarea culturală din Caracal în 1923” realizând o frescă a societății românești după Marea Unire din 1918.

²² *Idem*, dos. 1/1933, p. 2.

²³ *Idem*, dos. 5/1913, p. 334.

²⁴ *Ibidem*.

²⁵ *Ibidem*, p. 327 verso.

²⁶ *Ibidem*, p. 327.

²⁷ *Ibidem*.

ANEXA 1

Ilie Constantinescu, *Mișcarea culturală din Caracal în 1923*, în „Arhivele Olteniei”, nr. 12, martie–aprilie, 1924, pp. 267–269 (fragment)

Școalele sunt desigur (cum le e și menirea) adevărate pepiniere și motoare culturale din toate punctele de vedere: și prin selecționarea tinerimii și prin îndrumarea ei și prin stăruința asupra unor probleme culturale mai largi. În școală merg azi lucrurile greu, din cauza slabei noastre tradiții culturale și din cauza greutăților materiale și morale de tot felul. Statul spune că nu poate ajuta cultura mai mult, azi când problema culturală națională e capitală pentru Români. De aceea elementul principal în școală, profesorii, sunt încărcăți peste puterile lor, cu câte 500–600 de elevi, fără să li se asigure complect traiul material, fără să li se dea mijloacele didactice necesare, fără să aibă posibilitatea de a ține măcar în curent cu arta lor de a preda unor elevi fără mediu prielnic, cu programe și manuale încărcate, abstracte și pedante. Ba încă unii sunt încărcăți și cu sarcini mai materiale, care ies din atribuțiile lor, fiind purtați mereu pe drumuri pentru adunar bani și materiale de construcție pentru localuri care încep lesne și se termină anevoie.

Directorii școalelor care s-au apucat de construit localuri, în loc să se ocupe cu îndrumarea elevilor și profesorilor (cum ar trebui), sunt îndepărtați dela misiunea lor la ocupații pentru care nu sunt pregătiți. Profesorii au mai făcut câte ceva pentru înaintarea culturii, afară de obligațiile programelor: serbări școlare pentru elevi și public, conferințe, etc. , dar nu atât cât s-ar putea dacă ar fi redați complect ocupației lor după puterile ce au; altfel profesoratul devine ceva mecanic, rutinar, lucru care nu cadrează cătuși de puțin cu tendințele educației moderne.

Elevii, în mare parte, citesc destul de mult: literatură, reviste științifice-populare, etc. Ei sunt, poate, mai realiști azi (în sensul bun al cuvântului) decât altădată. Tot elevii, sub conducerea unor profesori, au dat șezători (teatru, recitări, muzică), fie în amfiteatrul Liceului, fie în Parc, fie la Teatru, pentru scopuri culturale și educative. La una din acestea D-na Elena Puricescu a ținut o conferință despre Opera lui Molière.

Studentii românești, cu toții în număr de vreo 150, mai toți în București, la diferite școale superioare, nu-și uită orașul lor și dau și câte o serbare. Astfel au dat și ei la Teatru un festival cu un program ales la 17 Ianuarie 1923.

Asociația profesorilor secundari, secția Caracal, a ținut în amfiteatrul Liceului, Joia seara, o serie de ședințe compuse din câte o conferință (cu sau fără proiecțiuni) urmată de lecturi sau muzică. Public: elevi din cursul superior al Liceului, profesori, diferite persoane din oraș...

În cele mai multe ședințe a cântat cu vioara și a citit diferite bucăți (din Caragiale, I. Brătescu-Voinești) d-l Ion Stroescu, maestru de vioară dela Școala Normală de băieți.

ANEXA 2

Statutele și Regulamentul Societății „Olteanul Voinic”

Cu începere de la 8 Noiembrie 1913, elevii acestui Gimnaziu se grupează într-o societate cu tendința de a îndruma tineretul încă depe băncile școlii la manifestări sociale, economice și artistice.

„Scopul principal al societății e să dea elevilor o educație temeinică, făcând din ei cetățeni conștienți de drepturile și datoriile lor. – Școala nu poate să-și ajungă scopul, dacă am continua să dăm elevilor numai instrucție. Pentru a fi un cetățean desăvârșit și ca să reușească în lumea socială de azi, trebuie să-și însușească toate cunoștințele de care are nevoie și să-i dăm toate noțiunile economice ținând seama și de îngrijirea sănătății sale. În îndeplinirea acestui scop lucrează cele patru secțiuni: Secțiunea Cercului Literar se va ține regulat cel puțin o dată pe săptămână. Conducerea acestei secțiuni se va încredința profesorului de l. Română, însărcinat cu supravegherea dezvoltării culturale a membrilor ei.

Secțiunea Cercului Economic Științific: va fi condusă de profesorul respectiv, pentru a dezvolta gustul elevilor în tot ce-i interesează din punctul de vedere științific și economic. Secțiunea aceasta va administra fondul societății încredințată directorului gimnaziului.

Va regula excursiunile științifice și se va ține seamă de colecționarea a tot ce interesează județul nostru din punct de vedere:

etnografic: arme, icoane, haine etc.

Documente: manuscrise, hârtii, etc. în legătură cu istoricul județului și al țării.

Antichități: pietre cu inscripții, obiecte antice, monede etc.

Fauna: colecțiuni de animale, insecte, pești etc.

Flora: colecțiuni de plante mai ales din județul nostru.

Produse industriale și mostre din produsul mineralelor din țară.

Produse agronomice: cereale, plante furagere, viticole, leguminoase și tot ce face parte din știința sericulturii, aviculturii, pomiculturii, agriculturii, etc.

Secțiunea Cercului Artistic: va îngriji de toate producțiunile cu caracter artistic ca: desemn, pictură, fotografie, lucru manual puse sub supravegherea maestrului respectiv al școlii, precum și reprezentațiile teatrale și muzicale sub supravegherea maestrului de muzică. Scopul acestei secțiuni este de a dezvolta în elevi gustul artistic. Pentru acest scop, va căuta să se pună la dispoziție fonduri necesare pentru a se strânge din toate colțurile județului toate obiectele cu privire la: modele de țesătorie; felul de vopsit în culori naturale sau chimice; pictura icoanelor și a diferitelor tablouri; colecțiuni de ouă încondeiate.

Maestrul de muzică va căuta sub îngrijirea sa, să dezvolte printre elevi gustul muzical, pentru care scop se va îngheba: fanfara sau orchestra școlară; corul școlar și bisericesc; regulat în fiecare săptămână, va face cu elevii, ședințe muzicale, ale căror subiecte, se vor însemna într-un registru special, pentru ca în sărbătorile naționale, să se repete în public, producțiunile cele mai alese.

Secțiunea Cercului Gimnastic: are drept scop dezvoltarea și răspândirea gustului pentru educația fizică, prin dezvoltarea aptitudinilor naturale ale membrilor, în scopul de a forma buni cetățeni și bravi apărători ai patriei, prin diferite exerciții corporale cu sau fără aparate, marșuri, alergări, jocuri, gimnastică, dansuri naționale și diferite alte sporturi.

În fiecare an societatea va da o serbare publică cu producțiuni de gimnastică cu premii, care serbare va fi anunțată publicului cu o lună cel puțin înainte. Premiile se vor decerne de un juriu examinator compus din: directorul gimnaziului, prefectul județului, primarul orașului și maestrul de gimnastică.

Bibliografie

Barbu, Paul-Emanoil, *Ilie Constantinescu, profesor, cercetător, colecționar*, Craiova, Editura Alma, 2008.

Manolescu, Cornel, *Conducătorii orașului Caracal – de la județi până la primarii de azi*, Caracal, Editura Hoffman, 2016.

Reviste

Arhivele Olteniei, Anul II, nr. 5, ianuarie–februarie 1923.

Arhivele Olteniei, Anul III, nr. 12, martie–aprilie 1924.

Documente

S.J.A.N. Olt, *Fond Liceul Ioniță Asan nr. 1 Caracal*, documente anii 1908–1933.

S.J.A.N. Olt, *Fond Sfatul Popular Raional Caracal*.

